

Ошкратъ дѣлаше на дѣченицѣтъ си да са оу-
 глѣдватъ частю, ачи коїто са хѣбавы да за-
 лѣгатъ и да са пазатъ да не са загрохатъ съ
 лѣшавы работы, а коїто са грозны да са трѣ-
 датъ да закрьатъ о'бразната грознина съ дѣ-
 шѣвната добрина. 17. Великолѣпенъ дѣръ. Пе-
 риллъ поиска ѿ пріятельтъ си 'Александра дѣ-
 сатъ таланда (дѣсатъ хілади ріала) да оужѣни
 дашерѣтъ си, а той мѣ дади патдикать. Дѣ-
 сать ми стѣгатъ, рече Периллъ, а Александръ мѣ
 ѡтвѣща: тѣѣ стѣгатъ дѣсать да зѣмнишь,
 но не и мѣнѣ да дамъ толкози. Другій патъ
 е'динъ дѣбаръ воинъ мѣ поиска е'дно мѣлко
 нѣшо, а той мѣ дади е'динъ цѣлъ градъ. За-
 мѣа са ѡнзи сиромѣхъ като чѣ това, и рече:
 много е' това царю на е'дного воина, а той
 мѣ ѡтвѣща: но не и на е'дного цара. 18. О'ещо да
 дади пріятельското и мѣнѣ. Теофрастъ като
 видѣ чиса разхождаше е'динъ волѣренъ съ е'д-
 ного сѣтнаго сиромѣха, попыта дѣченицѣтъ
 свой: цю са тѣи; и като мѣ ѡтвѣщаха чи са
 пріатели, рече: а ми зацю е'дината е' волѣренъ,
 а ѡнзи толкози сиромѣхъ; 19. Почтѣната ѡдѣж-
 да. Пѣкой філософъ ѡтѣде о'у е'дного княза,
 а слѣгитѣ като го видѣха съ прѣсты дрѣхи не
 го ѡставиха да влѣзи. А той са варна та са
 ѡблѣчи въ красна ѡдѣжда, ачи дойде пакъ: то-
 гѣзи стражаритѣ ѡтвориха портѣтъ и го вос-
 прѣха съ чѣсть та го о'увѣдоха. Като тѣи влѣзи
 філософатъ, за да са присмѣи князю, са блѣчи